

عنوان مقاله:

تاثیر خیار تعذر تسلیم بر عقد و موارد استناد به آن در فقه امامیه

محل انتشار:

چهارمین همایش ملی حقوق ارزیابی کارآمدی قانون در نظام جمهوری اسلامی ایران (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

محمدصادق حافظی قهستانی - دانشجوی دکتری حقوق خصوصی، گروه حقوق، واحد ورامین، دانشگاه آزاد اسلامی، ایران

رقیه شهابی - استاد گروه حقوق، واحد ورامین - پیشوا، دانشگاه آزاد اسلامی، ایران

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر کنکاشی است در خصوص موارد استناد به خیار تعذر تسلیم و تاثیر آن بر عقد در فقه امامیه. یکی از خيارات که موی تواند از اسباب فسخ عقود و قراردادهای قرار گیرد، خار تعذر تسلیم می باشد، که در قانون مدنی نیز به طور صریح بیان نشده است اما علاوه بر منابع فقهی مانند برخی از فقهای بزرگ از جمله شهیدین، میتوان در این خصوص به مواد 239، 240، 380، 476 و 534 قانون مدنی استناد کرد. بر پایه این خیار در صورت ناممکن شدن انجام تعهد برای هر کدام یک از طرفین عقد، طرف دیگر حق بر هم زدن قرارداد را به دست میآورد. منظور از خیار تعذر، خیاری است که در اثر ناتوانی طاری و از بین رفتن قدرت تسلیم یا قدرت اجرای تعهد و شرط یک طرف، برای طرف دیگر عقد ایجاد می شود و منظور از تعذر ناتوانی و از بین رفتن و فقدان قدرت است. به بیان فقها خیار تعذر تسلیم، ثبوت حق خیار برای خریدار به سبب عدم امکان تحویل عوض می باشد. حقیقت خیار یاد شده تسلط خریدار بر فسخ عقد است در فرض عدم امکان تحویل عوض (کالا) از سوی فروشنده. خیار تعذر تسلیم در حوزه عقود معوض ایجاد می شود و به عقد بیع منحصر نمی شود.

کلمات کلیدی:

خیار تعذر تسلیم، فسخ، فقه امامیه، عقد و قرارداد، موارد استناد، تاثیر خیار بر عقد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/798870>

